

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 18.

Sjette Sessions anden Samling.

13de Møde.

Mandagen den 22de Januar Aften. Kl. 7.

(Forts.)

Monrad (fortsat): Det forekommer mig heller ikke saa klart, at det just skulde være saa let i alle Tilfælde af faae Penge i en Eiendom til 4 pCt.; vi see jo f. Ex., at Creditsforeningerne tage høiere Rente end 4 pCt.; thi foruden de 4 pCt., der betales i Rente, gaaer der Noget med til Administrationsomkostningerne, og desuden faaer den, der laaner Penge, ikke Contanter, men Obligationer, paa hvilke han let kan tabe, naar han bringer dem paa Markedet. Der er imidlertid en Omstændighed, som vil gjøre det noget betænkeligt for mig ubetinget at tilraade Forslaget, skøndt dette i det Hele tiltaler mig; og det er den Omstændighed, at Eiendomsbesidderen ved Lovgivningen er undergivet særdeles trykkende Forhold. I det Dieblik nemlig en Capital bliver opsagt en fast Eiendomsbesidder, og han saaledes nødsages til at søge en ny Capital i samme Eiendom, saa er det det Samme, som om der blev paalagt ham at udrede en Bod eller en ny Afgift til Staten, nemlig de betydelige Summer, som der medgaaer til Stempel-Papir og Thinglæsning, og, at dette let kan løbe særdeles høit op, er Noget, Enhver vil kunne bekræfte, som har haft med Om sætning af Landeieendomme at gjøre. Naar der nu altsaa er Bevægelse i Markedet, bliver han derved forhindret i at følge den, og det er en Omstændighed, som jeg alvorligt vil bede de Herrer, som interesserer sig for denne Sag, at tage under nøie Overveielse. I det Dieblik, Rentefoden falder til 3 pCt., vil han have stor Betænkelighed

ved at gaae hen og opfige en gammel Capital og gjøre et nyt Laan til en lavere Rentefod, thi han maa betale den saa stor Afgift til Staten for denne Om sætning, at han vil søle sig generet i sine Bevægelser, og ikke kunne benytte de heldigere Om stændigheder, der maatte tilbyde sig for ham.

Judenrigsministeren: En æret Taler har bemærket, at det kommer an paa at tage Forholdene i Livet, som de virkelig ere, og, henholdende mig dertil, skal jeg tillade mig at gjøre nogle almindelige Bemærkninger om, hvorledes vore Forhold, i det Mindste indenfor en vis Grændse, for Dieblicket frembyde særegne Betænkeligheder ved en total Frigivelse af Rentefoden. Jeg maa først henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig, at der er en Modsigelse i de Foredrag, vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Viborg Bregendahl og den ærede Taler, der talte sidst; thi paa den ene Side siger man, at Pengene søge gjerne til de faste Eiendomme, og paa den anden Side siger man, at Eiendomsændene trænge til Laan til høiere Rente, de maae give en høiere Rente for at faae Laan; dette forekommer mig at være en Modsigelse. Men, hvad der er det Bigtige, det er, som er bemærket af den ærede sidste Taler, at Pengene ikke let kunne faaes, og man kan næsten sige, at de i Reglen for Dieblicket ikke kunne faaes hos Private til 4 pCt. i faste Eiendomme. Beviset derfor ligger for det Første dert, at Creditsforeningerne, uagtet de Byrder, baade med Hensyn til Afbetaling, med Hensyn til den særegne Sikkerhed, der skal gives, for Reservecfond og Administrationsomkostninger, og fremdeles med Hensyn til Tab paa Cours, ligefrem vise en betydelig Disfavneur for Laan-